

lámok könnyen ragadnak, de el nem süllyed, bár az embernek a lába, aki benne ül, mindig nedves.

Néha arra gondolok, hogy a mi vallásunk is olyan, mint a tutaj. Mi hisszük, hogy ez a tutaj értékes embereket, értékes árut visz magával és folytatja szolgálatát az élet minden változásában, ha teljesítjük hivatásunkat Isten és embertársaink iránt. Mert „megjelentette néked, óh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.“ Ámen.

Dr. ROBERT NELSON WEST

SZÜLETÉS — ÉLET — HALÁL

Mt 1, 25
Lk 23, 46

Úgy tűnhetik, hogy a felolvasott mondatokban nincs semmi karácsony ünnepének hangulatából. Én mégis alkalmasnak tartom arra, hogy elmélkedésünkben azokból induljunk ki.

Ebben a pár mondatban Jézus születése és halála van megörökítve. Nagyon egyszerűek ezek a mondatok. Olyan egyszerűek, mint amilyen egyszerű és természetes tartozéka az életnek a születés és a halál. Mária „szülé az ő elsőszülött fiát és nevezé annak nevét Jézusnak“. Jézus, kiáltván a kereszten, monda: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.“ És ezeket mondván, meghala. Alanyon és állítmányon kívül alig van ezekben a mondatokban díszítő elem, értelmező mondatrészt.

Annnyival, amennyi a felolvasottakban el van mondva, karácsony ünnepén nem elégedhetünk meg. Nem töltik meg a lelkünket gyermekkorunk karácsonyi hangulataival. Hozzájuk kell gondolnunk, hallanunk, vagy olvasnunk azt, amit az evangéliumok Jézus születéséről mondanak. Látnunk kell azt a megrendítő színekkel elénk festett képet, melyen Jézus kereszthalálát elénk rajzolják.

Mennyei seregek zengését kell hallanunk, melynek közepette angyalok adják tudtul az örömhírt: Jézus megszületett. Látnunk kell a pásztorokat és bölcseket, amint örömmel körülserglik a betlehemi jászolbölcsőt.

Jézus halálának megrendítő voltát is csak úgy tudjuk ismételtén átélni, ha tudomásul vesszük, hogy kiáltására a templom kárpitja tetejétől aljáig megszakadt, a föld megindult és a kősziklák megrepedtek; halálát látva a Nap homályba borult és 6-tól 9 óráig sötétség borította a Földet.

Óh, csodálatos emberi szív! akit szeretsz, azt már bölcsőjében magad fölé emeled, meseszöví fantáziád színes pólyájába takarod s annak halálát egyszerű ténynek elfogadni nem tudod.

Kellett ez ahhoz, hogy Jézus „a világ öröme“, „az ember megváltója“ legyen.

Közben, amint az idő távolodott az evangélium közvetlen élményén „megtért“ első keresztény nemzedékektől, mindjobban kiszikkadtak azok az élőforrások, melyekre az első gyülekezetek olyan mohó szomjúsággal tapadtak rá. Mindjobban gyérült azoknak a testvéri közösségeknek a száma, amelyekben „mindnyájan egyek valának és mindenük köz vala, s akik minden nap megtörve a kenyeret részesedének vala eledelben örömmel és tiszta szívvel“. A hívő ember lelki gondja mindinkább a maga egyéni üdvössége lett s azt a könnyebb, széles úton kereste. A Jézus által megmutatott, élet-igényes, keskeny ösvényt mind gyérebben taposták a „szentek“ lábai.

•

A keresztény világ karácsony ünnepét ünnepli ma. Az ünnepi hangulatot, karácsony élményét karácsonyfák idézik, az első karácsony legendákba öltöztetett képeit szószékek hirdetik.

Keresztény hívők milliószámra veszik ma magunkhoz — ki-ki a maga felekezete szertartása és tanítása szerint — az úrvacsorai jegyeket, és idézik Jézus életét és halálát.

Vajon mi mai keresztények (akik a magunk és a „világ“ sorsát hoztuk ide és forgatjuk a szívünkben), megelégedhetünk-e azzal, hogy örvendezünk Jézus születésén és idézzük az ő halálát? Vajon születésekor nem betelendő ígélet és drága reménység volt Ő is, mint minden gyermek? Vajon nem élete avatta-e születését a világ örömévé? Vajon csak a halálával lett-e világ megváltója? Vajon nem életével szentelte-e halálát számunkra is megváltó halállá?

Vajon nem a drága hagyatékán: tanításain, evangéliumán, példaadó életén fellelkesült szívek szeretete takargatta-e a betlehemi jászol lakóját az evangéliumi legendákba? S vajon halála s halálában önmaga, nem azért nőtt-e döbbenetesen nagygyá, mert halálával is életét, evangéliumát, önmagát igazolta?

Élete a benne született ígélet beteljesülése; nagyszerű halála, ezen a beteljesülésen, a véres pecsét.

Karácsony: örömnep: „Egy gyermek született nekünk!“ Az úrasztala emlékeztet: „Egy ember meghalt érettünk!“ De ami születése és halála között történt, ami ajkáról elhangzott, ami tett tőle ered, az is a miénk!

Nekünk szól, mindnyájunknak!

Amit gyermekszívvél, a templomban, 12 éves korában mond, az a gyermekeknek szól: „Avagy nem tudjátok-e, hogy nekem azokban kell foglalatosnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?“ — Lehet, hogy nem így mondotta, ilyen nagyosan; hanem valahogy így, gyermekiben: „Ne neheztelj, édesanyám, hiszen Te magad tanítottál, nem egyszer, hogy nekünk a mi Atyánk dolgaival is foglalkoznunk kell!“ Ez azoknak is szól, akikre Isten a gyermek gondját bízta, a szülőknek. Ha ők is, mint Mária, ezt a kedves jelenetet forgatják a szívükben, a rájuk bízottak is gazdagon növekednek Isten és emberek előtt való kedvességben, azaz: Isten és emberek iránti szeretetben.

Hívatásuk betöltésére készülő ifjú lelkészeink a pusztában önmagával vívódó Jézust vegyék maguknak követendő például. Mielőtt „fel-lépik“, mielőtt elindul, hogy hivatását betöltse, mielőtt Istenországát a hívekben építeni kezdi, a saját belső világát rendezi, a saját szívében leleselkedő gonoszra kiált rá: „Távozz tőlem sátán!“, mert tudja, hogy az „az ajtó előtt leleselkedik és reá van vágyódása“. — S később is, valahányszor belső világát rendezni akarja, mikor az „isten erővel való feltöltekezés“-nek szükségét érzi, a „pusztát“: a magányt, a csendet keresi. Ilyenkor, mint fogyó erejű ember, rákapcsolja magát az örök erőforrásra és mindig, mint „mosolygó bajvívó“, új erőre kapva jelenik meg a küzdőtéren.

Minden felnőtt szívében, mint a gyermekkor legmaradandóbb élményei, élnek Jézus példázatai s az evangéliumi történetek. Ne feledjük el, Jézus azokat nem gyermekeknek mondta. Felnőtt szíveket hódított meg velük Istenországa számára.

Drága örökség ez, melyet meg kell őriznünk és kamatoztatnunk kell egész életünkben. Nagyon gazdag lelki arcképtár maradt reánk az evangéliumokban. Lelki életünknek hol ebből, hol abból a szögéből hordozva végig kutató tekintetünket rajtuk, vagy egyikben, vagy másikkban magunkra ismerünk s adott esetben — mint Péter és társai — tudjuk, mit kell tennünk.

Örvendezzünk ez áldott ünnepen a pásztorokkal és bölcsekkel, és menjünk el velük mind Betlehemig. Hiszen a mi örömünk nagyobb lehet, mint az övék volt. Mi tudjuk, amit ők nem is sejtettek, hogy „a gyermek“ az egész világ öröme lett.

És emlékezzünk az ő halálára. Álljunk megrendült szívvel az emlékezetére megterített asztal mellett, mint hívei álltak a keresztre körül. Megrendülésünk mélyebb lehet, hiszen mi tudjuk, hogy élete és halála őt a mi példaképünké avatta.

De legyen drága számunkra az is, amivel Isten Jézus életében megajándékozott minket: evangéliuma, hiszen általa munkálja az őt követők lelkében a testvéri szeretetet, hogy legyen „békesség a földön s jóakarát az emberek között“. Ámen.

LŐRINCZI LÁSZLÓ

BARTIMEUS

Mk 10, 46—52

Egy vak meggyógyításának történetét olvastam fel a Márk szerinti evangéliumból. Lehetséges-e, elhihető-e ez a történet? Elfogadható-e, hogy Jézus egyik pillanatról a másikra meggyógyított egy született vakot? Az emberek véleménye e tekintetben megoszlik, különböző nézetek alakultak ki: